

Evolutie op de Savanne

Apen werden

MENSEN

worden 'Apen'

Lachen en Huilen

Albert de Jonge

Roermond 2016

Evolutie op de Savanne

Apen werden

MENSEN

worden 'Apen'

Lachen en Huilen

Auteur en omslag: Albert Jan de Jonge

Alle rechten voorbehouden aan de auteur

Correctie: 30 maart 2016

ISBN 9789402147339

EVOLUTIE op de SAVANNE

APEN WERDEN MENSEN

**Apen uit het hoge oerwoud werden Mensen
In een lange overlevingsstrijd op de savanne
Door roofdier vernietiging voor hun veiligheid
Met verzamelen en jagen voor hun voeding
Ontwikkeld tot mens met bewustzijn en geweten
Gevormd uit talloze geslachten in de veilige stam**

**Daarna het omslagpunt naar 'hogere' leefwijzen
Vanaf toen ontwikkelde de menselijkheid zich terug
Mensen worden nu in de toekomst opnieuw apen
Maar het wordt nooit meer de degelijke oude vorm
De wereld beweegt steeds, nooit is een soort voor altijd
Men kan alleen de tijd rekken met gewetensvol beleid**

MENSEN WORDEN 'APEN'

EVOLUTIE na de SAVANNE

De paradox: aftakeling van de menselijke waardigheid

De op en neergang van cultuur en techniek werkt zeer sterk tijd vertraagd in relatie tot de opkomst en neergang van de individuele en algemene menskwaliteit!

Het klinkt paradoxaal dat de snelle en hoge 'cultuur' en techniek ontwikkeling in een strikte relatie staat tot het aftakelen van de menskwaliteiten! De nu als zeer positief geziene progressieve ontwikkeling van 'cultuur' en techniek is slechts een oorzakelijk gevolg van een zeer sterke overbevolking met de dan hieraan gekoppelde individuele en groepsspecialisaties in zeer vele afzonderlijke functies en organisaties.

Men moet hierbij vooral denken aan de algemene aftakeling door genetische vervuiling. Dit door uitval voor een groot deel van de natuurlijke en noodzakelijke selectie factoren waarbij de mens functioneel is ontstaan en in stand moet worden gehouden!

Voorwoord

De mens stamt uit het dierenrijk met als tussenschakel een mensapensoort in het oerwoud die al sluimerende basiseigenschappen had voor de mogelijke ontwikkeling tot mens. De initiatie tot de mensontwikkeling zal een ecologische omslag zijn geweest waardoor het oerwoud geleidelijk veranderde in een savanne en de betreffende mensapen niet konden uitwijken. De gedwongen keuze was toen uitsterven of functioneel aanpassen in de nieuwe omstandigheden.

- De evolutie werkt vanuit de variaties in een soort bij de generatie wisselingen. Er treedt dan een wisselwerking op tussen deze varianten en de dynamische omstandigheden van de steeds vernieuwende leefwereld. Deze wisselwerking bestaat er dan uit dat de toevallig best passende varianten in de leefomstandigheid van dat moment de meeste kans hebben in het overleven en verder voortplanten: Survival of the fittest. Minder goed passende individuen sorteren hierbij uit door dan te sterven zonder nakomelingen. Elke evolutionaire 'verbetering' heeft nut of noodzaak voor het overleven en verder ontwikkelen van een soort en is, in een tegendruk, stap voor stap afgedwongen door vele fylogenetische momenten van de omstandigheden in de leefwereld.

- De mens heeft in zijn wordingsevolutie op de Afrikaanse savanne hoogst bijzondere kenmerken ontwikkeld zoals die verder in het dierenrijk niet zo bestaan. Het meest bijzondere kenmerk, naast die als: intelligentie met bewustzijn voor secundair kunnen handelen en lachen en huilen, is een fysieke hersenstructuur met de sociale reflex waardoor het mogelijk is een geweten te hebben en die daarmee de grondslag vormt voor de moraal of humaniteit.

- Al onze menskenmerken zijn ontstaan, in de talloze generatie wisselingen, als dwingende noodzaak van een strenge selectie in de zware omstandigheden van overleven op de savanne. De mensaap van de mens in wording was door zijn geheel andere evolutielijn in wezen totaal ongeschikt voor het overleven op een open savanne bodem met zijn grote roofdieren en de vele andere problemen.

Het bijzondere is dat door de evolutie wet, van varianten in de nakomelingen, ook steeds, naast nieuwe varianten, 'oude en foute' eigenschappen blijven terugkomen die dan steeds weer opnieuw dwingend uitgesorteerd moeten worden om de evolutie stand van dat moment te behouden. Evolutie is een voortdurend proces van behoud en verdere nieuwe aanpassingen door strikte selectie om 'vooruitgang' te boeken.

- Tijdens zijn evolutie weg gaat de mens in wording steeds meer zijn leefwereld manipuleren en kan de natuur stap voor stap steeds iets minder scherp (uit)selecteren. Dit is, zonder dat men dit dan begrijpt, een inbreuk op het evolutiemechanisme en wordt het, naast vooruitgang, uiteindelijk ook de ondergang door genenvervuiling.

Comfort en valse humaniteit: zelfmedelijden en ongepaste begrip, zijn een zekere weg naar de hel. Door zelf kunstmatig in te grijpen in zijn evolutie is en kon de mens ontstaan, maar het is tevens zijn ondergang! Tenzij de mensheid dit tijdig beseft en de juiste maatregelen treft.

- In het samenspel van evolutie en een organisatie omslag in het mensbestaan ontstond op een bepaald moment de subspecies Sociopaat. Deze subspecies ziet er precies zo uit als de mens zelf is echter geen mens omdat het geen sociale reflex en geweten heeft. De subspecies kon ontstaan doordat de steeds noodzakelijke sociale controle en selectie, zoals die op de savanne ontstaan en scherp toegepast, in een veranderd levensgedrag en in grotere menseenheden met nieuwe organisatievormen niet meer goed functioneerde. De zeer sterk ongewenste variant sociopaat, die er van buiten uitziet als een mens, kon nu door simulatie zijn innerlijke afwijking verborgen houden en zich maatschappelijk innestelen. Deze roofdieren, zonder een geweten en verzadigingsgevoel, hebben nu op geraffineerde wijze de totale wereldmacht op de 'naïeve' mensheid veroverd en richten daarmee een ongekende en progressief toenemende humanitaire en ecologische ramp aan. De duivel bestaat hierdoor echt: het is de zich o zo mooi, geniaal verstandig en politiek correct voordoende (humaniteit simulerende) sociopaat of te wel de onverzadigbare wolf in schaapskleren.

- De evolutie van de mens is dus speciaal ook een inzichtelijk verhaal van op een natuurlijke wijze, door noodzaak en dwang, ontstaan van het geweten en de moraal. Het legt hiermee tevens de valse aanspraken van de 'nieuwe' religies met hun hemel en hel, als manipulatieve uitvindingen door de menselijke subspecies sociopaat of duivel, bloot.

Men moet de mensevolutie, na het oerwoud bestaan van onze mensaap voorouder, zien in twee duidelijk van elkaar afgescheiden hoofdfasen: 1° die op de Afrikaanse savanne van de feitelijke menswording, en 2° die van na de savanne, waar geheel andere selectie factoren optraden. Hier vond een na-evolutie in de vorm van een differentiering van de mensen plaats naar de ontwikkeling van rassen met daarbinnen goede en minder goede eigenschappen. Een zeer slechte eigenschap, die ik speciaal betoon, is een genetische terugval van de sociale reflex (in zijn hoogste vorm) naar de subspecies sociopaat, met zijn zéér duivelse werking op de menselijkheid, deed ontstaan!

De hier gevolgde evolutie analyse en reconstructie is een nogal lineair verhaal van de feiten. In principe en volgorde is het logisch en met zekerheid ook juist, de mensheid kan niet anders zijn ontstaan. Maar de werkelijke lijn zal in de reële geschiedenis zeker wel iets grilliger en complexer zijn geweest. En vele details van hun lange zwerftocht naar het mens worden, in de open lucht zonder rugdekking op de savanne, kunnen we ons nu nog zeer moeilijk voorstellen.

U moet zich verder realiseren dat de verschillende benamingen van: Mensaap, Aapmens, Voormens en Mens, voor bepaalde evolutie fasen nogal arbitrair en wat door elkaar benut zijn en dit gegeven dan ook voor ogen houden bij de eigen gedachten gangen. Het is hier dus geen gelikt en strak verhaal om passief te consumeren. Het spoort ook aan tot zelf opmerken en denken, onder anderen als bijvoorbeeld: de verschillende mogelijkheden voor de domesticatie van de wolf tot hond. Met andere woorden en **algemeen**: de resultaten 'kennen' wij, maar het zijn de vragen van: waaruit, wat was de functie en de weg waarlangs, die ons bezig houden en de antwoorden daarop ons zouden kunnen helpen de **huidige toestand beter te begrijpen!**

Het is, voor een beter inzicht van dit boek, zinvol om als éérste mijn: DEFINITIE VAN DE SOCIOPAAT, te lezen in het aanhangsel. Leestekst - 34 - op de bladzijden 145 t/m 150.

De schrijver.

- INHOUD -

1. INLEIDING, blz. 13.
2. HET OERWOUD ALS VOOREXAMEN, blz. 15.
3. DE SPRONG NAAR BENEDEN: VAN 3D OERWOUD NAAR 2D SAVANNE, blz. 19.
4. SKELETONTWIKKELING ONDER DE SCHEDEL, blz. 25.
5. DE ONTWIKKELING VAN DE SCHEDEL, blz. 27.
6. DE SPECIFIEKE MENSEIGENSCHAPPEN, blz. 31.
7. HET ODA-SYSTEEM ALS CONTACT MET DE EXTERNE WERELD, blz. 33.
8. DE SOCIALE REFLEX ALS GRONDSLAG VAN HET GEWETEN, blz. 37.
9. ONTSTAAN EN ONTWIKKELING VAN DE TAAL, blz. 43.
10. HET EROTISEREN VAN DE PARING, blz. 49.
11. HET EVOLUTIE MECHANISME, blz. 51.
12. KUNSTMATIGE INVLOED OP DE NATUURLIJKE OMSTANDIGHEDEN, blz. 55.
13. DE STAMMEN MIGRATIE UIT AFRICA NAAR DE GEMATIGDE ZONES, blz. 57.
14. HONDINNOVATIE EN DE GROTE GEVOLGEN, blz. 63.
15. DE AANLOOP NAAR DE EERSTE STEDEN, blz. 67.
16. SOCIOPATISCHE MACHTSGREEP DOOR NIEUWE RELIGIES, blz. 69.
17. GESCHIEDENIS MENSEVOLUTIE KORT OPGESOMD, blz. 73.
18. AFSLUITEND HOOFDSTUK, blz. 81.

- AANHANGSEL -

LEESTEKSTEN, genummerd van -1- t/m - 43 - en verdeeld over de bln.: 85 t/m 160.

DEFINITIE VAN DE SOCIOPAAT, leestekst - 34 - op de bln.: 145 t/m 150.

EINDE BOEK

VOORSTELLING EN UITLEG verdere boeken van Albert de Jonge op bln.: 161 t/m 162.

1. INLEIDING

De reconstructie van Aap naar Mens in dit boekwerk bestaat niet zomaar uit wilde speculaties, maar het vindt vooral plaats door middel van zeer veel puzzelen met logische redeneringen en ondubbelzinnige bewijzen.

De procedure bij de reconstructie is zoveel mogelijk van de (in)directe bewijzen op te diepen, in te schatten en dan in het juiste perspectief te plaatsen. Als hulpmiddelen dienen hierbij de strikte wetmatigheden van het evolutiemechanisme en het logisch en geïntegreerd redeneren met al de gegevens van: aanvangspositie, gedrag en fysiologie, de menseigenschappen en anatomische structuren en hun functies, biologie, klimaat en geschiedenis, paleontologie en archeologie met fossielen, geografie en geologie. Maar de hoofdlijn is hier: gedrag en functie! Bijzonder interessant voor deze reconstructie is nu de anatomische zenuwstructuur van de piramidebanen met een rechtstreekse verbinding tussen de hersenschors en de motorische voorhoorn cellen van het ruggenmerg en de functie ervan die dan afgelezen kan worden uit de verschijnselen bij laesies van deze banen.

Deze piramide banen zijn alleen aanwezig bij de mens en in een voorvorm bij apen. Bijzonder frappant is het dan ook dat men in samenhang met evolutie theorieën in zake de mens nergens leest, naar mijn weten, over het (unieke) bestaan van deze zenuwbanen en hun functie bij de mens en de voorvorm bij apen!

Tot nu toe is er in de wetenschap te weinig aandacht en/of resultaat bij het definiëren en uitwerken van de speciale menseigenschappen, dus die eigenschappen die de mens definitief onderscheiden van het dier. Men kan hier zoal denken aan: intelligentie en bewustzijn, de spraak, de sociale reflex en geweten en het lach en huilmechanisme. Hier zijn deze specifieke menseigenschappen wel genoemd, maar in het kader van dit boek slechts voor een deel summier wat meer speciaal uitgewerkt, bijvoorbeeld: de sociale reflex voor zijn functie en de catastrofale gevolgen, voor de mensheid en de wereld, bij het ontbreken of manipuleren ervan. Hier bij de reconstructie beschrijving zijn de functies van de speciale menseigenschappen, als logisch evolutie gevolg van de toenmalige leefomstandigheden, wel geïntegreerd en verwerkt als mensenmerken.

Op grond van interpretaties uit fossiele vondsten wordt wetenschappelijk aangenomen dat de wieg van de mensheid, ruw geschat rond 5 a 7 miljoen jaar geleden, gestaan heeft in Afrika. Verder wordt aangenomen dat er in die regio en periode op verschillende plaatsen en tijden meerdere aanlopen naar mensvorming zijn geweest.

Diverse takken van deze aanlopen tot mensvorming zijn uit gezworven naar Europa en Azië en worden daar, bij gelegenhedenontdekkingen, als 'halfabrikaten' of mensachtige fossielen opgegraven en alsnog van een indeling en naam voorzien. Zij zijn op een bepaald moment in hun ontwikkelingsgeschiedenis opgehouden te bestaan. De precieze redenen hiervoor zijn duister, zij zijn eenvoudig anoniem ondergegaan omdat ze zich, algemeen gesteld, niet konden handhaven in hun leefmilieu zoals dit uiteindelijk alle levende wezens/soorten, ook de huidige en toekomstige, zal treffen.

Hier in dit boekwerk gaat het in een terugblikkende reconstructie om slechts die ene soort die het tot dit moment wel is gelukt om zich succesvol te handhaven. De grote vraag is nu, bezien in de complexe context van de huidige omstandigheden: ontbreken van voldoende selectie, overbevolking, overheersende sociopatie, decadentie en corruptie, en dan de verdere hierdoor te verwachten negatieve ontwikkelingen, echter wel voor hoe lang nog?

In de mensevolutie is via de sociale reflex, als kenmerk van de menselijkheid, de moraal ontstaan. Het is dan niet verwonderlijk dat ik hier in dit boek ook moraliseer. Dit is echter niet de moraal van het sociopatische instrument: de zgn. politieke correctheid. Deze misleidende

moraal dient andere doelen dan de humaniteit: gewetens kneveling van de 'naïeve' mensen door sociopaten om hun handen vrij te hebben voor manipulaties naar eigen geheime doelen. Mijn moraliseren heeft hierbij, als elementaire menskenmerk en functie, nogal veel nadruk. En het is dus zeer zeker niet politiek correct maar wel direct en objectief humaan bedoeld.

Het gaat in dit boek niet over het enthousiaste en moeizame werk van o.a. de paleontologen en archeologen en hun fossiele vondsten, maar vrijwel uitsluiten over de menskenmerken met hun functies en gedrag. In de reconstructie hier van aap naar mens is impliciet uiteraard wel rekening gehouden met de betreffende opgravingen, vondsten en interpretaties.

Het gaat hier strikt om een analyse en reconstructie van de ontstane menskenmerken met hun lange ontwikkeling in de evolutionaire functie en geschiedenis, en dit zonder te romantiseren.

Zie ook in aanhangsel bij leesstuk - 3 - op blz. 91 onderaan en blz. 92.

2. HET OERWOUD ALS VOOREXAMEN

Van oerafkomst zal de (voormens) aap een vierbenig bodemdier zijn geweest die via een lang en intensief adaptatieproces geëvolueerd is tot een boomedier, globaal vergelijkbaar met de huidige Orang Oetan (Maleis voor Bosmens). Een dier met het 'labiele evenwicht' van de viervoeter heeft dan via een intensief adaptatieproces van gedrag en anatomisch fysiologische eisen de omschakeling volbracht naar het stabiele evenwicht van een hang en zwaaidier aan twee armen met aangepaste schoudergordel en waarbij de achterpoten nog slechts een bijkomstige steun en grijpfunctie vervullen.

De eerste sprong naar het mens-zijn is dan de ontwikkeling van een vierbenig bodemdier naar een aan zijn armen rechtop hangende aap met zwaaimobiliteit in de 3d wereld van het tropische oerwoud. Bijzonder is dat hier al een voorvorm van bewustzijn ontwikkeld is, dit is af te lezen aan de voorvorm van de piramide banen bij huidige apen. Men mag aannemen dat de mensapen een gezamenlijke stam hebben.

De tweede en beslissende sprong is die naar beneden: vanuit het 3d oerwoud naar de 2d wereld van de savanne vlakke met een juiste aanpassing van zijn mobiliteit. Rechtop hangend aan de voorpoten met stabiel evenwicht, wordt nu rechtop steunend op de achterpoten met labiel evenwicht, zodat hierbij de relatief goed ontwikkelde hang en grijp functies, met hun instinctieve gebruiksdrang, van de voorpoten dan vrij zijn voor nieuwe mogelijkheden in het gebruik ervan.

De uitgangspositie voor het evolutie verhaal hier is de tweede, naar beneden gerichte, sprong: achterpoten worden benen met voeten en voorpoten armen met handen. Deze Aap is dan de speciale **Mensaap**, van de mensevolutie lijn.

Opmerking. Strikt genomen vangt de evolutie start van de mens aan bij de afsplitsing van de apen uit het dierenrijk. De totale evolutie periode beslaat dan in dit licht gezien veel meer dan, zeer globaal, de 15 miljoen jaar vanaf het begin van de mensaap ontwikkeling. De mensapen zijn te beschouwen als een noodzakelijke voorfase in de mensevolutie.

De Mensaap, van de mensevolutie lijn, in het tropische oerwoud

Ik neem nu in deze reconstructie de evolutie stand en leefsituatie van de, globaal aan de speciale Mensaap equivalent gedachte, Orang Oetan in het tropische oerwoud als functionele uitgangspunt en referentie. (De chimpansee heeft inmiddels een verdere evolutie ondergaan).

Het leven van een Mensaap in zo een woud is te vergelijken met het leven in een paradijs, er is altijd voldoende en gevarieerd te vreten, en vijanden bestaan er niet. Men moet zich hierbij verder voorstellen dat er een soort van steady state heerste in de ontwikkelingstoestand omdat het evolutionaire plafond in de betreffende situatie al een zekere tijd er voor was bereikt. De gezondheidstoestand van de populatie zal door de strenge natuurlijke selectie bijzonder goed zijn geweest. De selectie is door het leven boven in de hoge bomen zeer speciaal, een fout door afwijking, ziekte of onoplettendheid, wordt direct af gestraft door een 'genadige' val naar de diepte en terug klimmen is er meestal niet bij. Daarnaast was er nog als extra evolutionaire factor de paringsselectie.

Er was dus alleen plaats voor de gezondste en de fylo- en ontogenetisch best aangepast individuen, deze door de evolutie uitverkorenen hadden het dan ook bijzonder goed in hun beste plaats of paradijs op aarde (even afgezien van de regelmatige tropische plensbuien). Het paradijs was hier net als in een sprookje (als ze al echt bestaan), maar een ideale toestand in de realiteit duurt soms wel lang maar nooit voor eeuwig en altijd.

Opmerking 1. Het ontbreken van ernstige vijanden kan men logische wijze aflezen aan de geringe reproductie aantallen en de zeer lange tijdsduur bij de generatie wisselingen. En dat de hoofdselectie van de soortvorming al ver van te voren min of meer was beëindigd, alleen de selectie voor het in standhouden was in die situatie nog actueel.

Opmerking 2. Het refereren aan de Orang Oetan betekent niet dat de mens hiervan afstamt.

De veronderstelde eindstand van de Mensaap in zijn oerwoudontwikkeling

De Mensaap die uiteindelijk 'uitverkoren' was om tot mens-zijn te evolueren had in zijn oerwoudadaptatie de optimale toestand bereikt. Het was een dier die zich in hoofdzaak voedde met vruchten en bladeren en dit waarschijnlijk aanvulde met insecten, vogeleieren en bij gelegenheid klein wild uit de boomkruinen.

Door de relatieve veiligheid, als mede de overvloed en gevarieerdheid aan voedsel zal er een zekere traagheid hebben geheerst, haast en schuwheid had geen noodzaak. Op grond van deze situatie kan men dan verwachten dat er een sociale leefvorm bestaat van solitair tot en met losse groepjes.

De optimaal aangepaste Mensaap had in het paradijs, buiten de (nog niet geërotiseerde) paring en het verzorgen van de jongen, een lui leven zonder veel nieuwe uitdaging of stress. Vanuit de voldoening van zo een weelde situatie zal een dier met 'beperkte' hersenniveau nooit vrijwillig op zoek gaan naar een armere situatie.

Voor de functie van het centrale zenuwstelsel kunnen we aannemen dat de Mensaap een voorfase van bewustzijn had. Deze aanname is gebaseerd op de piramidebanen bij de mens, een rechtstreekse verbinding tussen hersenschors en de motorische voorhoorncellen van het ruggenmerg, en zijn functie en de aanwezigheid van een afgeleide vorm ervan bij apen. Later een uitgebreidere toelichting op de piramidebanen en hun functie in relatie tot bewustzijn.

En dan nog wat vaak wordt vergeten en we tegenwoordig op nette wijze de sanitaire discipline noemen. Deze discipline zal niet hebben bestaan; het had geen evolutionaire selectie functie, er was onder ruimte genoeg en als er al iets aan de takken bleef hangen dan spoelde een flinke tropische regenbui die resten snel weg.

Klimaatverschuiving en de geografische valkuil voor de Mensaap

De huidige tropische regenwoudgordel op de evenaar bestaat voor de mensaap bewoners uit twee ver uiteen liggende vleugels. De ene vleugel met de Chimpansee en Gorilla in Afrika en de ander vleugel met de fylogenetisch verwante Orang Oetan en Gibbon in Zuid Oost Azië.

Het is met zekerheid aan te nemen dat het grote gat tussen de beide oerwoudvleugels niet door migratie van de aan elkaar fylogenetisch verwante mensapen is overbrugd. De conclusie is dan ook dat de beide vleugels overblijfsels zijn van een aaneengesloten tropische oerwoud, en die kan, gezien de geografische omstandigheden, alleen maar noordelijker hebben gelegen. Of eenvoudig veel breder zijn geweest.

Of de Noord → Zuid verschuiving van de tropengordel bijvoorbeeld een gevolg is van een aardas verplaatsing of tektonische plaat bewegingen (even afgezien van de tijdschaal), heeft hier geen feitelijke belang.

Van belang is hier slechts dat de tropische regenwoudgordel op een zeker moment in de voorgeschiedenis, op een meer noordelijke breedte graad, aaneengesloten over Noord Afrika, het Arabische schiereiland, India en Indo China moet hebben gelegen.

In de daarop volgende Noord → Zuid verschuiving van het oerwoud liggen dan op de noordrand lokaal geografische scheidingslijnen in een hoefijzer vorm met de opening naar het noorden, bijvoorbeeld een land afscheiding in de vorm van een schiereiland of een bergketen. In deze constellatie ligt nu de logische oplossing van de Mensaap en zijn gedwongen val uit het paradijs, met als eindgevolg de evolutie tot mens.

Een tussenschakel in de Mensaap evolutie naar het mens-zijn is hier dus de Noord → Zuid verschuivende gordel(rand) van het tropenwoud, met een geografische valkuil in de vorm een hoefijzervormige barrière met de opening naar het noorden gericht en de klimaatverandering binnen die hoefijzer.

Opmerking. De oerwoudgordel kan ook vaker heen en terug zijn geschoven en dan kan het hoefijzer principe met zijn opening evengoed aan de zuidzijde van de gordel hebben gelegen.

Een andere mogelijkheid van oerwoudrand verschuiving is een algemeen klimaat overgang

waarbij, toen ter tijd, eenvoudig de oerwoudzone gekrompen is tot een smallere strook rond de evenaar. Deze zienswijze sluit aan bij de literatuur dat voor ongeveer 5 miljoen jaar terug, bij de overgang van Mioceen naar Pliocene, het koeler en droger werd met als ingrijpende gevolg omvorming van de oerwoudranden in savannen met de bijbehorende ecologische omschakeling naar de hierbij passende flora en fauna

Ecologische verschuiving van een tropisch woud naar savanne

Fixeren we nu in onze beschouwing lokaal een bepaald gebied waar Noord → Zuid de tropengordel overheen schuift dan zien we op de achterrand van deze gordel, over een langere periode in een meer of minder geleidelijke proces, het tropische oerwoud steeds verder verschrallen.

Door relatieve verdroging als gevolg van verminderde regenval zullen bepaalde boomsoorten geleidelijk steeds meer verdwijnen en de overige soorten worden armer in hun groei. Dit proces bereikt dan een punt waarop delen van de bodem vrij komen voor de begroeiing met grassen, kruiden en struikgewas, deze aanvankelijke geïsoleerde open eilandjes breiden zich dan steeds meer uit totdat zij geleidelijk met elkaar verbindingen maken. Uiteindelijk gaat dan de hele situatie, via verdere verschralling van de dan geïsoleerde eilandjes, over in een pure savanne van grassen en plukjes schrale bomen en struiken. Men moet in dit proces van verschralling uiteraard niet de interacties met de intredende fauna vergeten.

De val van de speciale Mensaap uit het paradijs

De val van de speciale Mensaap uit zijn paradijs is zeker, in eerste instantie, niet het gevolg van het zoeken naar avontuur geweest. Het zal zeer zeker ook geen zondeval geweest zijn, zoals die verondersteld van Adam en Eva, maar gedwongen was het wel.

De in die geografische hoefijzer aanwezige Mensapen (en alle andere dieren) zaten in de ecologische val van klimaatsverandering die steeds op de achterrand van zo een verschuiving plaats vindt.

Met het verschuivende woud meetrokken ging hier niet vanwege door de barrière afgesneden vluchtweg, en een achter omtrekkende beweging was, als het besef al had bestaan, fysiek onmogelijk. Het antwoord op de betreffende situatie was nu uitsterven of op adequate wijze adapteren aan de veranderende omstandigheden door bodembewoner te worden.

De geleidelijke overgang, in zeer vele generaties, van de luie en rijke 3d wereld van het tropische regenwoud naar de armetierige en harde 2d wereld, met zijn zeer vele en nieuwe moeilijkheden, van de savanne bodem is een niet geringe uitdaging en die de prestatie vereist van een zeer sterke aanpassing.

De Mensaap was voor zijn evolutielijn totaal niet gericht op de overgang van het regenwoud naar de savanne. De grote moeilijkheden waren globaal: grote roofdieren waar men fysiek niet tegen 'bewapend' was, een totaal andere en armer voedsel omstandigheid, nieuwe parasieten en ziekten, geen mogelijkheid de reproductie op te voeren om grotere verliezen aan individuen te compenseren, een totale omschakeling van mobiliteit, gedrag en 'denksetting'. Aanpassen en overleven was alleen mogelijk als er al een zekere extra niveau in de hersenen aanwezig was en de natuur voldoende tijd over had voor een tussenfase.

Er zullen zeer waarschijnlijk meerdere van deze lokale situaties in verschillende tijden, met de potentiële mogelijkheid tot mensevolutie, zijn geweest (paleontologische vondsten duiden hierop) en de meeste zijn om de een of andere reden eenvoudig mislukt door 'pech' of verkeerde 'keuzes'. Slechts in één situatie is deze overgang, tot nu toe, wel 'goed' gelukt.

Gedragsverandering van de Mensaap/Voormens door de verschralling van het oerwoud

De factoren voor een succesvolle overgang naar de bodem lagen besloten in de noodzaak van aanpassen aan de verschralling van het oerwoud. Deze aanpassing was een soort van voor examen om aan het bodemexamen te mogen deelnemen.

Door o.a. het minder beschikbaar zijn van vruchten (en dierlijke proteïnen) in hoeveelheid en soorten, en dit ook steeds meer aan seizoensintervallen onderhevig, ontstaat onderling een grotere concurrentie en er moeten tevens grotere afstanden worden overbrugd.

De Mensaap/Voormens moet nu gewoon veel harder werken als in het verleden. Dit bevordert tevens een verandering en verharding van het 'sociale klimaat'. Ze komen elkaar meer tegen en worden agressiever. Voegt men hierbij de vergroting van het gevaar, bijvoorbeeld van de grotere katachtige roofdieren die zich nu op zoek naar buit steeds meer tussen en in de bomen van het verschrallende woud vertonen, dan ligt de noodzaak van groepsvorming met zijn allianties en eventuele 'hiërarchieën' voor de hand.

Misschien / waarschijnlijk had zich hier al een primitieve wijze van gereedschapsgebruik ontwikkeld in de vorm van het gebruik van takken, o.a. voor nestbouw zoals men ook bij de huidige mensapen ziet, en voor slaan en werpen of het gericht laten vallen/werpen van vruchten met het doel iets te treffen.

Bij de (geleidelijke) overgang naar de bodem zal het omstellen van de voedingsbronnen een reële problematiek zijn geweest en wel speciaal voor de jongere kinderen. Misschien dat hier als hulp het voorkauwen (de oerfunctie van kussen) van voedsel voor de jonge kinderen is ontstaan. De populatie toename zal laag of zelfs negatief zijn geweest door de lange zoogtijd en de onvruchtbaarheid van de vrouw tijdens deze zoogperiode en evolutionaire uitval.

De Mensaap/Aapmens evolueert van een welhaast solitaire en tevreden luiaard steeds meer tot een alert en ontevreden agressieve groepsdier, het geen hem activeert tot het zoeken van avontuur. Deze aap is dan rijp om de bodem definitief en irreversibel te verkennen en exploiteren.